

TIESAS SPRIEDUMS (otr? pal?ta)

2013. gada 14. mart? (*)

PVN – Direkt?va 2006/112/EK – 213., 214. un 273. pants – PVN maks?t?ju identifik?cija –
Atteikums pieš?irt PVN identifik?cijas numuru t?p?c, ka nodok?a maks?t?jam nav
materi?ltehnisku un finansi?lu iesp?ju deklar?t?s saimniecisk?s darb?bas veikšanai – Likum?ba –
Kr?pšanas apkarošana nodok?u jom? – Sam?r?guma princips

Lieta C-527/11

par l?gumu sniegt prejudici?lu nol?mumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko Augst?k?s tiesas
Sen?ts (Latvija) iesniedza ar l?mumu, kas pie?emts 2011. gada 12. oktobr? un kas Ties?
re?istr?ts 2011. gada 18. oktobr?, tiesved?b?

Valsts ie??mumu dienests

pret

SIA “Ablessio”.

TIESA (otr? pal?ta)

š?d? sast?v?: A. Ross [*A. Rosas*], kas pilda otr?s pal?tas priekšs?d?t?ja pien?kumus, tiesneši U.
Lehmuss [*U. Lõhmus*] (referents), A. O’K?fs [*A. Ó Caoimh*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*] un K.
G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*],

?ener?ladvok?te E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekret?rs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

?emot v?r? rakstveida procesu,

?emot v?r? apsv?rumus, ko sniedza:

- Valsts ie??mumu dienesta v?rd? – T. Kravalis, p?rst?vjs,
- Latvijas vald?bas v?rd? – I. Kalniš un I. ?esterova, p?rst?vji,
- Igaunijas vald?bas v?rd? – *M. Linntam*, p?rst?ve,
- Eiropas Komisijas v?rd? – C. Soulay un E. Kalniš, p?rst?vji,

?emot v?r? p?c ?ener?ladvok?tes uzklauššanas pie?emto l?mumu izskat?t lietu bez
?ener?ladvok?ta secin?jumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 L?gums sniegt prejudici?lu nol?mumu ir par to, k? interpret?t Padomes 2006. gada 28.
novembra Direkt?vas 2006/112/EK par kop?jo pievienot?s v?rt?bas nodok?a sist?mu (OV L 347,

1. lpp.) 213., 214. un 273. pantu.

2 Šis līgums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp Valsts ieņēmumu dienestu (turpmāk tekstā – "VID") un SIA "Ablessio" (turpmāk tekstā – "Ablessio") par atteikumu pildīt minēto reģistrāciju pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā – "PVN") maksājumu reģistrācijai.

Atbilstošās tiesību normas

Direktīva 2006/112

3 Jādzieni "nodokļa maksātājs" un "saimnieciskā darbība" Direktīvas 2006/112 9. panta 1. punktā ir definēti šādi:

"Nodokļa maksātājs" ir jebkura persona, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa vai rezultāta.

Jebkuru ražotāju, tirgotāju vai pakalpojumu sniedzēju darbību, tostarp kalnrūpniecību, lauksaimniecisku darbību un brīvo profesiju darbību, uzskata par "saimniecisku darbību". Materiāla vai nemateriāla pakalpojuma izmantošana ar nolūku gūt no tā ilglaicīgus ienākumus jo īpaši ir uzskatāma par saimniecisku darbību."

4 Tās pašas direktīvas 213. panta 1. punktā ir noteikts:

"Katrs nodokļa maksātājs paziņo, kad sākas, mainās vai beidzas tā darbība kā nodokļa maksātāja darbība.

Atbilstīgi dalībvalstu izstrādājumiem noteikumiem dalībvalstīs jāauj par to paziņot elektroniski, kā arī var pieprasīt, ka tas jā dara elektroniski."

5 Saskaņā ar minētās direktīvas 214. pantu:

"1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka ar individuālu numuru identificēšās personas:

a) ikviens nodokļa maksātājs, izņemot 9. panta 2. punktā minētos nodokļa maksātājus, kas to attiecīgajā teritorijā veic preču piegādes vai sniedz pakalpojumus, par kuriem atskaitīms PVN, izņemot tādus preču piegādātājus vai tādus pakalpojumu sniedzējus, par ko saskaņā ar 194. līdz 197. pantu un 199. pantu PVN maksā vienīgi pakalpojumu saņēmējs vai persona, kurai šīs preces vai pakalpojumi ir paredzēti;

b) ikviena juridiska persona, kas nav nodokļa maksātāja, vai nodokļa maksātājs, kurš veic preču iegādes Kopienas iekšienē, par kurām saskaņā ar 2. panta 1. punkta b) apakšpunktu uzliek PVN, kā arī ikviena juridiska persona, kas nav nodokļa maksātāja, vai nodokļa maksātājs, kurš, veicot preču iegādes Kopienas iekšienē, par kurām uzliek nodokli, izmanto 3. panta 3. punktā minētās izvēles tiesības;

[..]

2. Dalībvalstis var neidentificēt dažus nodokļa maksātājus, kas neregulāri veic [..] darījumus."

6 Direktīvas 2006/112 273. panta pirmajā daļā ir paredzēts:

"Dalībvalstis var uzlikt citus pienākumus, ko tās uzskata par vajadzīgiem, lai pareizi iekasētu PVN un novērstu krāpšanu, saskaņā ar prasību par vienu režīmu iekšzemes darījumiem un darījumiem starp dalībvalstīm, ko veic nodokļa maksātāji, ar noteikumu, ka šādi pienākumi

tirdzniecība starp dalībvalstīm nerada formalitātes, šķērsojot robežas.”

Latvijas tiesības

7 Likuma “Par pievienotās vērtības nodokli” (Latvijas Vēstnesis, 1995. g., Nr. 49), redakcijā, kas bija piemērojama pamatlietas faktisko apstākļu rašanās laikā (turpmāk tekstā – “Likums par PVN”), 3. panta 1.1 daļas 2. punkts ir noteikts:

“VID ir tiesības pieņemt lēmumu par atteikumu reģistrēt personu ar PVN apliekamo personu reģistrācijā, ja šī persona:

- 1) nav sasniedzama tās norādītajā juridiskajā adresē vai deklarātajā dzīvesvietā;
- 2) pēc VID pieprasījuma nesniedz informāciju vai sniedz nepatiesu informāciju par tās materiāltehniskajām un finansiālajām iespējām veikt deklarāto saimniecisko darbību.”

8 Saskaņā ar minētā likuma 3. panta 5. daļu:

“Ja fizisko vai juridisko personu un ar līgumu vai norunu saistīto šādu personu grupu vai to pārstāvjus ar nodokli apliekamo preču piegāžu un sniegto pakalpojumu kopējā vērtība iepriekšējo 12 mēnešu laikā nav sasniegusi vai nav pārsniegusi 10 000 latu, šīm personām, grupām un to pārstāviem ir tiesības nereģistrēties VID ar pievienotās vērtības nodokli apliekamo personu reģistrācijā. Minētā norma attiecināma arī uz budžeta finansētām institūcijām. Tām personām, kuras izmanto šajā pantā daļā paredzētās tiesības, ir pienākums ne vēlāk kā 30 dienu laikā pēc minētās summas sasniegšanas vai pārsniegšanas reģistrēties VID ar pievienotās vērtības nodokli apliekamo personu reģistrācijā.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

9 *Ablessio*, Latvijas sabiedrība ar ierobežotu atbildību, lūdz VID to reģistrēt PVN maksātāju reģistrācijā. Ar 2007. gada 15. novembra lēmumu, kas pēc sūdzības iesniegšanas tika apstiprināts ar 2007. gada 27. novembra lēmumu, VID atteicās veikt šo reģistrāciju, apgalvojot, ka šai sabiedrībai nav materiāltehnisku un finansiālu iespēju, kas vajadzīgas, lai veiktu deklarāto saimniecisko darbību, proti, sniegtu būvniecības pakalpojumus.

10 No iesniegtajām tiesiskajām lēmuma izriet, ka, lai pieņemtu minētos noraidošos lēmumus, VID bija pamatojies uz konstatējumiem apstākļiem, saskaņā ar kuriem, pirmkārt, *Ablessio* pašam nebija pamatlīdzekļu un nebija noslēgti līgumi par to nomu. Otrkārt, bija noslēgti biroja telpas nomas līgumi tikai par 4 m² lielas neapdzīvojamās telpas nomu. Visbeidzot, šī sabiedrība nebija reģistrēta būvkomersantu reģistrācijā un kopš dibināšanas brīža faktiski neveica nekādu komercdarbību un vienīgais darbinieks komercsabiedrībā bija tās valdes priekšsēdētājs bez aprīņinātiem darba ienākumiem.

11 *Ablessio* iesniedza prasību atcelt minētos lēmumus, ar kuriem tika atteikta reģistrācija PVN maksātāju reģistrācijā, Administratīvajā rajona tiesā, kas šo prasību apmierināja ar 2009. gada 20. oktobra lēmumu un lika VID reģistrēt šo sabiedrību šajā reģistrācijā. Minētā tiesa uzskatīja, ka *Ablessio* bija sniegusi VID informāciju par tās iespējām veikt deklarāto saimniecisko darbību un nav strīdā par šīs informācijas patiesumu. Tādējādi šī pati tiesa uzskatīja, ka nav konstatējami likumā noteiktie apstākļi, kuru dēļ VID varētu atteikties reģistrēt uzņēmumu šajā reģistrācijā.

12 Izskatot VID iesniegto apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2010. gada 13. decembra spriedumu apstiprināja pirmās instances tiesas nolēmumu, ar uzskatot, ka Likumā par PVN nav paredzētas VID tiesības vērtēt, vai personai, kura vēlas tikt reģistrēta PVN maksātāju reģistrācijā, ir iespējams veikt saimniecisko darbību. Šajā ziņā neesot nozīmes tam, ka šī persona

jau ir pieteikusi reģistrācijai un reģistrāciju vairākus uzņēmumus, kas tādēļ pēc to reģistrācijas ir atsavināti citām personām, kuru ienākumu līmenis neaauj veikt statistiskā iemaksu, jo minētajā likumā nav paredzēts, ka šādi apstākļi būtu pamats atteikumam personu reģistrācijai minētajā reģistrācijā. Lai novērstu nodokļa maksātāja iespējamo nelikumīgo rīcību saistībā ar PVN maksāšanu, VID normatīvajos aktos noteiktā kārtībā ir jāveic nodokļa maksātāja pārbaudes un, konstatējot normatīvo aktu pārkāpumus, jāaprēķina papildu nodokļi un soda nauda.

13 VID par Administratīvās apgabaltiesas spriedumu iesniedzējtiesā iesniedza kasācijas sūdzību, apgalvojot, ka šā pārdēvētajā minētā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, interpretējot Likuma par PVN 3. panta 1.1 daļas 2. punktu. VID uzskata, ka ar šo tiesību normu tam ir uzlikts pienākums pārbaudīt, vai persona ir spējīga veikt deklarāto saimniecisko darbību.

14 Atsaucoties uz 2010. gada 21. oktobra spriedumu lietā C-385/09 *Nidera Handelscompagnie* (Krājums, I-10385. lpp.), iesniedzējtiesa pauž šaubas par Direktīvas 2006/112 213., 214. un 273. panta interpretāciju.

15 Šādos apstākļos Augstākās tiesas Senāts nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“1) Vai [...] Direktīvas 2006/112 [...] normas ir interpretējamas tādējādi, ka tās liedz atteikt individuālo numuru, ar kuru identificē nodokļa maksātāju, uz to pamata, ka nodokļa maksātāja kapitāla daļu īpašnieks iepriekš vairākas reizes ir saņēmis individuālo numuru citiem uzņēmumiem, kuri nav veikuši reālu saimniecisko darbību un kuru kapitāla daļas īpašnieks drīz pēc individuālā numura saņemšanas atsavinājis citām personām?

2) Vai Direktīvas [2006/112] 214. pants saistībā ar 273. pantu ir interpretējams tādējādi, ka tas ļauj nodokļu administrācijai pirms individuālā numura piešķiršanas pārliedzināt ties par nodokļa maksātāja spēju veikt ar nodokli apliekamos darījumus, ja šā pārbaude vērsta uz to, lai pareizi iekasētu nodokli un novērstu krāpšanu?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

16 Uzdotot savus jautājumus, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2006/112 213., 214. un 273. pants ir interpretējami tādējādi, ka tie liedz dalībvalsts nodokļu administrācijai, lai nodrošinātu pareizu PVN iekasēšanu un novērstu krāpšanu, atteikties sabiedrībai piešķirt PVN identifikācijas numuru tikai tādēļ, ka tai, pēc šīs administrācijas domām, nav materiāltehnisku un finansiālu iespēju, lai veiktu deklarāto saimniecisko darbību, un ka šīs sabiedrības kapitāla daļu īpašnieks iepriekš vairākas reizes ir saņēmis šādu numuru sabiedrībā, kuras nekad nav veikušas reālu saimniecisko darbību un kuru kapitāla daļas īpašnieks drīz pēc minētā numura saņemšanas atsavinājis.

17 Jāatgādina, ka saskaņā ar Direktīvas 2006/112 213. panta 1. punkta pirmo daļu katrs nodokļa maksātājs paziņo, kad sākas, mainās vai beidzas tā darbība kā nodokļa maksātāja darbība. Šīs pašas direktīvas 214. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka nodokļa maksātāji tiek identificēti ar individuālu numuru.

18 Direktīvas 2006/112 214. pantā paredzētās nodokļa maksātāju identifikācijas galvenais mērķis ir nodrošināt pienācīgu PVN sistēmas darbību (šajā ziņā skat. 2010. gada 22. decembra spriedumu lietā C-438/09 *Dankowski*, Krājums, I-14009. lpp., 33. punkts).

19 Šajā ziņā Tiesa jau ir atzinusi, ka PVN identifikācijas numura piešķiršana sniedz pierādījumu par nodokļa maksātāja statusu nodokļu jomā PVN piemērošanas nolūkā un vienkāršo nodokļa maksātāju kontroli nodokļa pareizas iekasēšanas nolūkā. Saistībā ar

nodokļu pabeigšanas režīmu, kas ir piemērojams tirdzniecībai Eiropas Savienībā, PVN maksātāju identifikācija ar individuāliem numuriem ir vērsta arī uz to, lai atvieglotu tās dalībvalsts noteikšanu, kurā notiek piegāde to preču galīgais patērētājs (šajā ziņā skat. 2012. gada 6. septembra spriedumu lietā C-273/11 *Mecsek-Gabona*, 57. un 60. punkts, kā arī 2012. gada 27. septembra spriedumu lietā C-587/10 *VSTR*, 51. punkts).

20 Turklāt PVN identifikācijas numurs ir svarīgs pierādījums veiktajiem darījumiem. Vairākas Direktīvas 2006/112 tiesību normās, kas attiecas uz reālu preču pārvietošanu, deklarāciju iesniegšanu un kopsavilkuma paziņojuma sniegšanu, ir prasīts, ka šim nodokļa maksātāja, preču pircēja vai pakalpojumu saņēmēja identifikācijas numuram ir jābūt obligāti minētam šajos dokumentos.

21 Uz iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ņemot vērā šos apsvērumus.

22 Jākonstatē, ka, lai gan Direktīvas 2006/112 214. pantā ir uzskaitītas to personu kategorijas, kuras ir jāidentificē ar individuālu numuru, šajā tiesību normā nav paredzēti nosacījumi, kādi var tikt izvirzīti PVN identifikācijas numura piešķiršanai. No šīs panta, kā arī tās pašas direktīvas 213. panta teksta izriet, ka dalībvalstīm ir zināma rīcības brīvība, veicot pasākumus, lai nodrošinātu nodokļa maksātāju identifikāciju PVN iekasēšanas nolūkā.

23 Tomēr šī rīcības brīvība nevarētu būt neierobežota. Kaut arī dalībvalsts drīkst atteikties nodokļa maksātājam piešķirt individuālu numuru, šāda iespēja nevar tikt īstenota bez likumīga iemesla.

24 Turklāt no Direktīvas 2006/112 9. panta 1. punktā definētā "nodokļa maksātāja" jēdziena izriet, ka šis jēdziens attiecas uz jebkuru personu, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru saimniecisku darbību neatkarīgi no šīs darbības mērķa vai rezultāta.

25 Saskaņā ar Tiesas judikatūru minētais jēdziens ir interpretējams plaši. Ikvienu personu, kam ir nodoms, kuru apstiprina objektīvi apstākļi, patstāvīgi uzsākt saimniecisku darbību un kas veic pirmos kapitālieguldījumus šajā nolūkā, ir jāuzskata par nodokļa maksātāju (šajā ziņā skat. 2000. gada 8. jūnija spriedumu lietā C-400/98 *Breitsohl, Recueil*, I-4321. lpp., 34. punkts, un 2012. gada 1. marta spriedumu lietā C-280/10 *PolSKI Trawertyn*, 30. punkts).

26 No šīs judikatūras, kā arī no Direktīvas 2006/112 213. panta 1. punkta teksta izriet, ka par nodokļa maksātājiem, kas var pieprasīt piešķirt PVN identifikācijas numuru, tiek uzskatītas ne tikai personas, kuras jau veic saimniecisku darbību, bet arī tās, kas ir paredzējušas uzsākt šādu darbību un veic pirmos kapitālieguldījumus šajā nolūkā. Tādējādi šīs personas šajā savas saimnieciskās darbības sākotnējā posmā var nebūt spējīgas pierādīt, ka tām jau ir materiāltehniskas un finansiālas iespējas šādas darbības veikšanai.

27 Līdz ar to Direktīva 2006/112 un it īpaši tās 213. un 214. pants liedz dalībvalsts nodokļu administrācijai atteikties piešķirt PVN identifikācijas numuru pieteicējam tikai tāpēc vien, ka tas nespēj pierādīt, ka, iesniedzot savu pieteikumu par reģistrāciju nodokļa maksātāju reģistrācijā, tam ir materiāltehniskas un finansiālas iespējas deklarētās saimnieciskās darbības veikšanai.

28 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru dalībvalstīm ir leģitīma interese veikt atbilstošus pasākumus, lai aizsargātu savas finanšu intereses, un cīnīties pret krāpšanu, nodokļa nemaksāšanu, kā arī iespējamu ļaunprātīgu izmantošanu ir Direktīvas 2006/112 atzīts un apstiprināts mērķis (it īpaši skat. 2006. gada 21. februāra spriedumu lietā C-255/02 *Halifax u.c.*, Krājums, I-1609. lpp., 71. punkts; 2010. gada 7. decembra spriedumu lietā C-285/09 *R*, Krājums, I-12605. lpp., 36. punkts, kā arī 2012. gada 18. oktobra spriedumu lietā C-525/11 *Mednis*, 31. punkts).

29 Turklāt dalībvalstīm, lai nodrošinātu pienācīgu PVN sistēmas darbību, ir pienākums garantēt nodokļa maksātāju reģistrācijas reģistrācijas patiesumu. Tādējādi kompetentajai valsts iestādei ir jāpārbauda pieteicēja kā nodokļa maksātāja statuss pirms PVN identifikācijas numura piešķiršanas tam (skat. iepriekš minēto spriedumu liet. *Mecsek-Gabona*, 63. punkts).

30 Tādējādi saskaņā ar Direktīvas 2006/112 273. panta pirmo daļu dalībvalstis ir tiesīgas paredzēt pasākumus, ar kuriem ir iespējams novērst, ka identifikācijas numurus āunprātīgi izmanto paši uzņēmumi, kuru darbība un līdz ar to nodokļa maksātāja statuss ir tikai fiktīvi. Tomēr šie pasākumi nedrīkst pārsniegt to, kas ir vajadzīgs, lai nodrošinātu pareizu nodokļa iekasēšanu un novērstu krāpšanu, un tie nedrīkst sistemātiski apdraudēt tiesības uz PVN atskaitēšanu un tādējādi šā nodokļa neitralitāti (šajā ziņā skat. 2007. gada 27. septembra spriedumu liet. *C-146/05 Collée*, Krājums, I-7861. lpp., 26. punkts, un iepriekš minētos spriedumus liet. *Nidera Handelscompagnie*, 49. punkts; liet. *Dankowski*, 37. punkts, un liet. *VSTR*, 44. punkts).

31 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka tādā kontroles pasākumā kā Likuma par PVN paredzētie pasākumi nedrīkstētu ierobežot nodokļa maksātāju tiesības atskaitēt PVN, kas jāmaksā vai ir samaksāts par kapitālieguldījumiem, kuri ņemti saistībā ar darījumiem, ko tie ir paredzējuši veikt un kas rada tiesības uz atskaitēšanu.

32 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru Direktīvas 2006/112 214. pantā paredzētā identifikācija, kā arī tās 213. pantā noteiktie pienākumi ir tikai formālas prasības kontroles veikšanai, kas nevar apdraudēt tiesības uz PVN atskaitēšanu vai tiesības uz atbrīvojumu no PVN par piegādi Kopienā, ja ir izpildīti būtiskie nosacījumi, kas rada šīs tiesības (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu liet. *Nidera Handelscompagnie*, 50. punkts; 2012. gada 19. jūlija spriedumu liet. *C-263/11 Rīdlihs*, 48. punkts, un iepriekš minēto spriedumu liet. *Mecsek-Gabona*, 60. punkts).

33 No šīs judikatūras izriet, ka nodokļa maksātāja reģistrācija PVN maksātāju reģistrācijā ir formāla prasība, līdz ar to nodokļa maksātājam nevar liegt izmantot tās tiesības uz nodokļa atskaitēšanu tādā gadījumā, ka tas nav identificēts kā PVN maksātājs pirms iegādāto preču izmantošanas sava ar nodokļiem apliekamās saimnieciskās darbības nolūkā (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus liet. *Nidera Handelscompagnie*, 51. punkts, kā arī liet. *Dankowski*, 33., 34. un 36. punkts). No tā izriet, ka atteikums piešķirt PVN identifikācijas numuru principā nekādā veidā nevar ietekmēt nodokļa maksātāja tiesības atskaitēt iepriekš samaksāto PVN, ja ir izpildīti būtiskie nosacījumi, kas rada šīs tiesības.

34 Lai atteikums nodokļa maksātāju identificēt ar individuālu numuru tiktu uzskatīts par samērīgu ar mērķi novērst krāpšanu, tam ir jābūt pamatotam ar ticamiem pierādījumiem, kas ļauj objektīvi uzskatīt, ka ir iespējams, ka šim nodokļa maksātājam piešķirtais PVN identifikācijas numurs tiks izmantots krāpnieciski. Šādam lēmumam ir jābūt pamatotam ar vispārēju visu lietas apstākļu un pierādījumu vērtējumu, kas ir savākti, pārbaudot attiecīgā uzņēmuma sniegto informāciju.

35 Iesniedz?jtiesas, kas ir vien?g?, kuras kompetenc? ir gan interpret?t valsts ties?bas, gan konstat?t un nov?rt?t pamatlietas faktiskos apst?k?us, it ?paši veidu, k?d? š?s ties?bas piem?ro nodok?u administr?cija (iepriekš min?tais spriedums liet? Mednis, 33. punkts un taj? min?t? judikat?ra), zi?? ir p?rbaud?t, vai valsts pas?kumi ir sader?gi ar Savien?bas ties?b?m un it ?paši – ar sam?r?guma principu. Tiesas kompetenc? ir tikai sniegt šai tiesai nor?des par interpret?ciju, kas var tai ?aut izv?rt?t š?du sader?gumu (šaj? zi?? skat. 1995. gada 30. novembra spriedumu liet? C-55/94 *Gebhard, Recueil*, I-4165. lpp., 19. punkts, un 2010. gada 29. j?lija spriedumu liet? C-188/09 *Profaktor Kulesza, Frankowski, Jó?wiak, Or?owski*, Kr?jums, I-7639. lpp., 30. punkts).

36 Run?jot par pamatlietas faktiskajiem apst?k?iem, ir j?konstat?, ka ar to vien, ka nodok?a maks?t?jam nav materi?ltehnisku un finansi?lu iesp?ju deklar?t?s saimniecisk?s darb?bas veikšanai, nepietiek, lai pier?d?tu, ka ir iesp?jams, ka p?d?jais min?tais gatavojas ?stenot kr?pšanu nodok?u jom?. Tom?r nevar tikt izsl?gts, ka š?da veida apst?k?i, ko apstiprina citu objekt?vu apst?k?u esam?ba, kuri rada aizdomas par kr?pnieciskiem nodok?a maks?t?ja nodomiem, var veidot pier?d?jumus, kas ir j??em v?r?, visp?r?ji nov?rt?jot kr?pšanas risku.

37 T?pat ar? Direkt?v? 2006/112 nav paredz?ts nek?ds ierobežojums tam, cik pieteikumus individu?lu PVN identifik?cijas numuru sa?emšanai var iesniegt viena un t? pati persona, kas r?kojas daž?du juridisko personu v?rd?. Š? direkt?va ar? ne?auj uzskat?t, ka šo juridisko personu kontroles nodošana p?c to re?istr?cijas PVN maks?jumiem b?tu nelikum?ga darb?ba. Tom?r š?di apst?k?i var tikt ?emt v?r?, ar? visp?r?ji nov?rt?jot kr?pšanas risku.

38 Iesniedz?jtiesai ir j?p?rbauda, vai, ?emot v?r? visus lietas apst?k?us, valsts nodok?u administr?cija ir juridiski pietiekami pier?d?jusi, ka past?v ticami pier?d?jumi, kas ?auj uzskat?t, ka *Ablissio* iesniegtais pieteikums re?istr?t to PVN maks?t?ju re?istr? var?tu izrais?t ?aunpr?t?gu identifik?cijas numura izmantošanu vai citu veidu kr?pšanas ar PVN.

39 ?emot v?r? visus iepriekš izkl?st?tos apsv?rumus, uz uzdotajiem jaut?jumiem ir j?atbild, ka Direkt?vas 2006/112 213., 214. un 273. pants ir interpret?jami t?d?j?di, ka tie liedz dal?bvalsts nodok?u administr?cijai atteikties sabiedr?bai pieš?irt PVN identifik?cijas numuru tikai t?p?c, ka, p?c š?s administr?cijas dom?m, tai nav materi?ltehnisku un finansi?lu iesp?ju deklar?t?s saimniecisk?s darb?bas veikšanai un ka š?s sabiedr?bas kapit?la da?u ?pašnieks iepriekš vair?kas reizes ir sa??mis š?du numuru sabiedr?b?m, kuras nekad nav veikušas re?lu saimniecisko darb?bu un kuru kapit?la da?as ?pašnieks dr?z p?c min?t? numura sa?emšanas atsavin?jis, ja attiec?g? nodok?u administr?cija, ?emot v?r? objekt?vus apst?k?us, nav pier?d?jusi, ka past?v ticami pier?d?jumi, kas ?auj dom?t, ka pieš?irtais PVN identifik?cijas numurs tiks izmantots kr?pnieciski. Iesniedz?jtiesai ir j?nov?rt?, vai min?t? nodok?u administr?cija ir sniegusi ticamus pier?d?jumus tam, ka pamatliet? past?v kr?pšanas risks.

Par ties?šan?s izdevumiem

40 Attiec?b? uz pamatlietas dal?bniekiem š? tiesved?ba ir stadija proces?, kuru izskata iesniedz?jtiesa, un t? lemj par ties?šan?s izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsv?rumus Tiesai, un kas nav min?to lietas dal?bnieku izdevumi, nav atl?dzin?mi.

Ar š?du pamatojumu Tiesa (otr? pal?ta) nospriež:

Padomes 2006. gada 28. novembra Direkt?vas 2006/112/EK par kop?jo pievienot?s v?rt?bas nodok?a sist?mu 213., 214. un 273. pants ir interpret?jami t?d?j?di, ka tie liedz dal?bvalsts nodok?u administr?cijai atteikties sabiedr?bai pieš?irt pievienot?s v?rt?bas nodok?a identifik?cijas numuru tikai t?p?c, ka, p?c š?s administr?cijas dom?m, tai nav materi?ltehnisku un finansi?lu iesp?ju deklar?t?s saimniecisk?s darb?bas veikšanai un ka š?s sabiedr?bas kapit?la da?u ?pašnieks iepriekš vair?kas reizes ir sa??mis š?du numuru sabiedr?b?m, kuras nekad nav veikušas re?lu saimniecisko darb?bu un kuru kapit?la

da?as ?pašnieks dr?z p?c min?t? numura sa?emšanas atsavin?jis, ja attiec?g? nodok?u administr?cija, ?emot v?r? objekt?vus apst?k?us, nav pier?d?jusi, ka past?v ticami pier?d?jumi, kas ?auj dom?t, ka pieš?irtais pievienot?s v?rt?bas nodok?a identifik?cijas numurs tiks izmantots kr?pnieciski. Iesniedz?jtiesai ir j?nov?rt?, vai min?t? nodok?u administr?cija ir sniegusi ticamus pier?d?jumus tam, ka pamatliet? past?v kr?pšanas risks.

[Paraksti]

* Tiesved?bas valoda – latviešu.